

Výsledky 36. ročníku Mezinárodní soutěže v psaní dopisů pro mládež do 15 let a 3. ročníku Národní soutěže v psaní dopisů pro mládež do 12 let

Dopisů do obou soutěží přišlo dohromady asi 1500. Každý z účastníků obdržel od České pošty malý dárek, vítěz získal digitální fotoaparát, druhý a třetí pak přehrávač mp3. Česká pošta děkuje všem, kteří se soutěže zúčastnili, stejně jako těm, kteří ji podpořili – zejména tedy učitelům a vedení škol.

V soutěži pro mládež do 15 let členy české poroty nejvíc zaujal **dopis třináctileté Anety Podhorné** ([viz strana 2](#)) z Brodku u Konice, další stupně vítězů obsadili Veronika Cedivodová z Rychvaldu, Kamil Šamonil z Rájce-Jestřebí a Denisa Solničková z Mladé Boleslavi. Téma znělo *„Představ si, že jsi divoké zvíře, jehož způsob života je ohrožen změnou životního prostředí nebo podnebí. Napiš lidem celého světa a vysvětli jim, jak ti mohou pomoci.“*

Mezinárodní porota ovšem nakonec dala bohužel přednost jiným, a tak zlatou medaili za první místo v Mezinárodní soutěži v psaní dopisů obdržela od Světové poštovní unie čtrnáctiletá Sze Ee Leeová z Malajzie, stříbrnou medailí byly oceněny Margaret Ayieko Gaceová z Keni a Wara Sofia Facio Floresová z Bolívie, bronzová příčka patří Marianě Kósterové z Estonska a čestné uznání obdrželi Justin Ward z Barbadosu, Lorena Catalano Gómezová z Venezuely, Alexej Gavrilik z Běloruska, Edgard Eduardo Calderón z Peru a Soe Pyi Kay Thinzali z Myanmaru.

V soutěži pro mládež do 12 let, jejímž tématem byla *„Moje nejoblíbenější knížka“*, zvítězila jedenáctiletá Dominika Abrlová ze Svobodných Heřmanic a na druhém a třetím místě se umístili Karel Kučírek z Krásné Hory a Jana Rybenská ze Slepotic.

Vítězný dopis Národní korespondenční soutěže 2007 do 12 let od **Dominiky Abrlové** uvádíme [na straně 3](#) tohoto dokumentu.

VÍTĚZNÝ DOPIS

Mezinárodní korespondenční soutěže 2007 do 15 let

Téma: „Představ si, že jsi divoké zvíře, jehož způsob života je ohrožen změnou životního prostředí nebo podnebí. Napiš lidem celého světa a vysvětli jim, jak ti mohou pomoci přežít.“

Aneta Podhorná
ZŠ T.G. Masaryka Brodek u Konice, 14 let
Vítězka Mezinárodní korespondenční
soutěže 2007 pro mládež do 15 let

Milí obyvatelé této planety,

žádám Vás, abyste bezdůvodně neničili tenhle krásný svět. Spousta zvířátek už kvůli této lidské bezohlednosti přišla o život. K této velice naléhavé prosbě přidávám i svůj příběh...

Jsem mládě medvídka koaly. Narodila jsem se přibližně před dvěma lety do poměrně početné koalí rodiny jako poslední, tedy čtvrtá v pořadí. Maminka nás měla ale ráda všechny stejně. Hodně nás toho naučila. V lese bylo mnoho koal. Jednou k nám do lesa přišli nějakí divní lidé a začali po nás střílet. Naší rodině se naštěstí podařilo uprchnout, ale spousta koal takovéto štěstí neměla. Maminka mi pak říkala, že z nás chtějí udělat kožešiny. Bylo mi z toho na nic. Proč zrovna my? Proč, honilo se mi hlavou. Jenže to nebyla poslední hrozná událost, která se v našem lese stala.

O pár měsíců později začali dělníci naši část lesa rovnou kácet. Dalo se to ovšem čekat, protože zrovna naše část lesa stála v cestě výstavbě nové silnice. Zvířátka začala postupně utíkat. Moji sourozenci už utekli také. Ale mě musela vzít maminka na záda, protože jsem tenkrát ještě neuměla chodit. Mezi spadánými stromy se jí šlo velmi těžce. Byly jsme už docela daleko a vtom se to stalo! Strom, který byl zrovna pořezaný, spadl těsně vedle nás a jedna větev přitom zasáhla maminku. Maminka spadla na zem a já s ní. Ležela jsem přimáčkutá k zemi a nevěděla, co mám dělat. Nemohla jsem se ani hnout. Nakonec jsem vyčerpáním usnula.

Probudily mě až něčí vzrušeně mumlající hlasy, které ke mně doléhaly jakoby z dálky. Rozespale jsem otevřela očka a spatřila nad sebou závoj kaštanových vlasů. To se mě nějaký člověk pokusil opatrně zvednout. Začala jsem se bránit. Vyplatilo se! Ten člověk mě hned vyděšeně pustil zpět. S obrovským zadostiučiněním jsem pozorovala škrábance a kousance na jeho (teď už zakrvácených) rukou. Ten člověk začal něco našťavaně vykládat dalším dvěma lidem. Pak mi něco píchli do tlapky obrovskou jehelní stříkačkou. A potom jsem zase usnula.

Když jsem se probudila, byla venku ještě tma. Rozhodla jsem se uprchnout. Jako nejlepší řešení mi přišlo okno, které bylo pootevřené. Jenže to šlo velmi ztuha. Když jsem zavadila o vázu, která se následně zakymácela a nakonec spadla, otevřely se dveře. Ve dveřích byl nějaký další člověk, kterého jsem ještě neznala. Začal na mě mluvit konejšivým hlasem a když mě vzal do náruče, vůbec jsem se nebránila. Věděla jsem totiž, že už mi nehrozí vůbec žádné nebezpečí.

VÍTĚZNÝ DOPIS

Národní korespondenční soutěže 2007 do 12 let

Téma: „Moje nejmilejší kniha“

Dominika Abrlová
ze ZŠ Velké Heraldice, 11 let
Vítězka Národní korespondenční
soutěže 2007 pro mládež do 12 let

Když mi bylo sedm roků, zemřela mi babička. Moje babička. Drobounká, milá, voňavá, pohádková. A tahle moje babička mě vyzvedávala každý pátek ze školky po O (po obědě). A pak jsme si užívaly. Chodily jsme do ZOO, do cukrárny, do bazénu. Babiččiny nápady byly nepřekonatelné.

Nejvíce jsem se ale těšila na večery. Zalezly jsem si s babičkou do její obrovské a měkoučké postele. A bábinka povídala a četla a četla a povídala. Knížku, kterou jsem přečetly spolu několikrát, miluji díky ní dodnes ze všech knížek nejvíce.

Nejdříve mi ji babička četla sama, ale když jsem se naučila číst, tak jsme se střídaly. Chvilku já a chvilku babi. V tu chvíli jsme obě dvě bydlely v Bullerbynu a já jsem se jmenovala Lisa. Tehdy jsem ještě zdaleka netušila, kolik toho máme s Lisou společného. No posudte. Lisa bydlela v malinké vesničce Bullerbynu. Já bydlím také v malé vesnici, ta se jmenuje Svobodné Heřmanice.

V Bullerbynu žilo pouze šest dětí, nás je krapet víc. Ale i my se navzájem škádlíme jako děti z Bullerbynu. Když je třeba, držíme za jeden provaz stejně, jako Anna, Brita, Olle, Lasse a Lisa. I my spolu chodíme do školy do vedlejší vesnice, prožíváme společně vánoce a velikonoce.

Ta knížka je mi milá právě proto, že když si ji čtu, je to jako bych se dívala do zrcadla na sebe a na svoje prožitky. Je neuvěřitelné, jak moc se život švédské Lisy podobá životu české Dominiky.

Musím se ale přiznat, že jsem Lise jednu věc záviděla. A tou byli její dva bráškové Lasse a Bosse. Tehdy jsem žádné sourozence neměla. Ale babička mě stále utěšovala, že se také dočkám. Jako ve všem, i v tom jsi měla babi pravdu. Když jsi tehdy zemřela, chtěla jsem zemřít s tebou. Hrozně moc jsi mi chyběla. A když mi bylo nejhůř, oznámili mi rodiče, že se mi narodí sourozenec. Najednou se mi zase rozjasnil svět. Bylo mi úplně jedno, jestli to bude ségra anebo bráška. Brala jsem to tak, že mi toho sourozence posíláš místo sebe.

A tak mám sestru Evu, které jsou čtyři roky a mám ji moc ráda. Určitě tě vůbec nepřekvapí, že malá Evička zná knížku Děti z Bullerbynu skoro zpaměti. Miluje ji stejně jako ty a já. Vždycky škemrá: „Domi, přečti mi, jak šly Lisa s Annou nakupovat, anebo jak hlídaly malou Kerstin, nebo jak se Ollovi viklal zub, anebo ... A já čtu a vůbec mi nevadí, že to čteme už nejméně postě.

Na závěr ti chci, babi, poděkovat. Bylas to ty, která jsi mi našla báječnou kamarádku. Je příjemná, užitečná, veselá, zábavná a přátelská. Někdy mě sice poučuje, ale to mi od ní opravdu nevadí. Je vždycky po ruce, když ji potřebuji. Nedám na ni dopustit. Je to knížka.

DÍKY BABIČKO!
Dominika Abrlová